

Četvrtak, 16.06.2011.g.

Neki dan sam bio na sprovodu jednoj dragoj osobi, mladom čovjeku, koji je izgubio borbu sa opakom bolešću. Bilo je puno ljudi. No, sada nisam toliko obraćao pažnju na broj ljudi ili količinu vijenaca koji su pratili sprovod. Prije sam tome znao dati više pažnje, jer sam smrt i sprovod doživljavao kao nešto čime zauvijek završava ovaj naš zemaljski život. Pa je količina ljudi na sprovodu predstavljala i mjerilo poštovanja koje je ta osoba imala u svojem životu u sredini gdje je živjela. I sjećanja koja će na nju ostati u srcima onih koji su s njom živjeli i radili.

Svećenika sam doživljavao kao dio našeg običaja pri ukopu pokojnika, a njegove riječi i molitve prolazile su mi kroz uši bez da sam ih probao upamtiti i razumjeti.

No, na ovom sprovodu sam se prvi puta drugačije osjećao. I prvi puta sam taj sprovod doživljavao kao dio puta duše tog pokojnika. I razmišljao sam kako će dalje. Pred Gospodina pa onda prema sudu i BOŽJEM MILOSRĐU. Pa sam slušao svećenikove riječi, koje su opisivale upravo takav put svakoga od nas. I PREKRASNE I J

AKE
RIJEČI
IZ
EVANĐELJA

KOJE
SU
O
TOME
GOVORILE.

Jer,
vjerujem da ću se s pokojnikom još vidjeti negdje u budućnosti, u Božjem Kraljevstvu.

Ovo
nije
kraj
ni
za
njega
ni
za
njegove
najbliže.

Pa sam razmišljao, da li je i što htio Gospodin poručiti sada pokojniku i njegovim najbližima, a i nama ostalima koji smo pokojnika znali, sa bolešću koju je pokojnik dobio i s kojom se teško nosio. **ZNAM DA NAM JE SVIMA NAMA GOSPODIN HTIO NEŠTO PORUČITI. NEKIMA JE**

TA
BOLEST
BILA
KUŠNJA,
KAO
POKOJNIKU
I
NJegovim
NAJBLIŽIMA,
A
NEKIMA
PORUKA
ZA
RAZMIŠLJANJE.

Ono što je u svima nama probudila ta pokojnikova bolest je MOLITVA. MNOGI OD NAS SMO
SE
POČELI
ZA
NJEGA
MOLITI.
NEKI
ZA
OZDRAVLJENJE,
NEKI
ZA
OBRAĆENJE,
NEKI
ZA
BOŽJE
MILOSRĐE.

Kazala mi je moja supruga da se ona puno za njega molila hodajući na deveticu Duhu
Svetomu prije blagdana DUHOVA. I ja sam već nekoliko tjedana stavio u svoje svakodnevne
molitve pokojnika

MOLEĆI
GOSPODINA:
"TI
ZNAŠ
GOSPODINE
ŠTO
MU
JE
NAJPOTREBNIJE.
NEKA
SE
PROSLAVI
TVOJE
IME
GOSPODINE.
BLAGOSLOVLJEN
BIO U

VIJEKE
I
BLAGOSLOVLJEN
BOG
U
VIJEKE."

Nisam znao, teško je to nama običnim ljudima spoznati, što je to nama najpotrebnije kada
obolimo od nekih teškim, smrtonosnih bolesti. OZDRAVLJENJE, OBRAĆENJE ILI UČVRŠĆIV
ANJE VJER
E, PO

MIRENJE
SA
SOBOM

I
OKOLINOM,
ILI
NEŠTO
DRUGO?

Mi ljudi bi najradije da odmah ozdravimo. Najčešće tako razmišljamo i tako jedan drugome
želimo kada si čestitamo rođendane, imendane, Novu godinu i sl.

Kao da ćemo zauvijek živjeti. KAO

DA
NE
VJERUJEMO

U
ZAGROBNI,
VJEČNI
ŽIVOT.

A
ZA
TAJ
ŽIVOT
NAM
JE
POTREBNIJE
NEŠTO
DRUGO
NEGO

LI
ZDRAVLJE.

No, zna Gospodin najbolje koliko će trajati naš zemaljski život, kako ćemo ga završiti I ZATO S
E
TREBAMO
POUZDATI
DA
ON
ZNA
NAJBOLJE
ZA
SVAKOGA
OD
NAS
ŠTO
JE
U
KOJEM
TRENUTKU
NAŠIH
ŽIVOTA
NAJBOLJE
ZA
NAS.
I
ZA
NAŠE
NAJBLIŽE.
ALI
NE
ZA
NAŠ
OVAJ
ZEMLJSKI
ŽIVOT.
NE.
NEGO
ZA

ONAJ
VJEČNI.
JER
GOSPODIN
GLEDA
OVAJ
NAŠ
ZEMALJSKI
ŽIVOT
KAO
PRIPREMU
ZA
ONAJ
VJEČNI.
I
ON
BI
SIGURNO
HTIO
DA
SVI
MI
OSTVARIMO
VJEČNI
ŽIVOT
U
NJEGOVOM
KRALJEVSTVU.
ZA
TO,
DA
TO
ZASLUŽIMO,
DAO
NAM
JE
OVAJ
NAŠ
ZEMALJSKI
ŽIVOT.
KAKO
BI
SE
PROKUŠALI
U
RAZNIM

ŽIVOTNIM
SITUACIJAMA,
DOBRIM
I
LOŠIM,
PROČISTILI
I
UTVRDILI
NAŠU
VJERU
I
LJUBAV
PREMA
GOSPODINU,
SLUŽILI
DRUGIMA
OKO
SEBE
I
TIME,
PO
SVOJIM
DJELIMA
I
BOŽJEM
MILOSRĐU,
UŠLI
U
KRALJEVSTVO
NEBESKO.
SIGURNO
JE
DA
ĆE
U
TOME
DOPRINJETI
I
NAŠE
MOLITVE.

I ja mislim, zapravo siguran sam, da će i naš pokojnik baštiniti BOŽJE KRALJEVSTVO. N
EĆE
TO
PROĆI
BEZ
BORAVKA
U
ČISTILIŠTU,
NEKO
VRIJEME,
KAKO
BI
I
VREMENSKI
ZADOVOLJIO
ZA
SVOJE
OVOZEMALJSKE
GRIJEHE.
NO,
SIGURAN
SAM
DA
ĆE
GA
NAKON
TOGA
GOSPODIN
UZETI
U
SVOJE
KRALJEVSTVO.

Tome su sigurno doprinjele i molitve svih nas koji smo za njega molili u zadnje vrijeme. PREKR
ASNA J
E
TA
NAŠA
KATOLIČKA
I
KRŠĆANSKA
MOLITVA
KADA
SE
SVI
MI
UJEDINIMO
U
MOLITVAMA
NA
NEKU
NAKANU.

No, još mi je jedan događaj dao sigurnost za ovo moje mišljenje. Naime, prema riječima pokojnikove supruge, koja je u zadnjim trenucima njegova života bila sa njim, pokojnik se htio prekriziti. No, kako je bio već tako slab i onemoćao (*MOJE SUZE KOJE SADA PLAČEM DAJU SLAVU*

*GOSPODINOVOM
MILOSRĐU!*)

nije mogao ni dići ruku da se prekrizi. Pa je šapatom nju zamolio da mu digne ruku i da ga zadnji put prekrizi. Ona je to i učinila. Nedugo nakon toga je i umro.

A
JA
SAM
SIGURAN
DA

JE
TADA,
U
TIM
ZADNJIM
TRENUCIMA,
BIO
TAMO
I
GOSPODIN.
JER
ON
JE
STALNO
KRAJ
NAS.
U
SVAKOM
TRENUTKU.
I
SAMO
ČEKA
DA
GA
POZOVEMO.
A
POKOJNIK
GA
JE
POZVAO
SVOJIM
MISLIMA
I
SA
SVOJOM
RUKOM
KOJU
MU
JE
PRIDRŽAVALA
NJEGOVA
ŽENA
:
"U
IME
OCA

**I
SINA
I
DUHA
SVETOGA.
AMEN!"
EVO
KAKO
SE
GOSPODIN
PROSLAVIO,
KAKO
GA
JE
POKOJNIK
PROSLAVIO!**

**BOŽE MOJ, I OČE I SINE I DUŠE SVETI, BUDI MILOSTIV PREMA DUŠI DRAGOG NAM P
OKOJNIKA
I
SVIM
DUŠAMA
KOJE
TE
ZOVU
U
ZADNJIM
TRENUCIMA
SVOJIH
ZEMALJSKIH
ŽIVOTA.
URONI
IH
U
BESKRAJNO**

**MORE
SVOJEG
MILOSRĐA
I
POVEDI
IH
U
SVOJE
KRALJEVSTVO.**

BLAGOSLOVLJEN TI BOŽE U VIJEKE.